

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Szerbiske njedzelske łopjena.

Wudawa ńo kóždu ńobotu w Szmołerjez knihicziščezěni w Budyščinje a je tam ja schtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

14. njedzela po ńwjatej Trojizy.

Łut. 17, 11—19.

Wo ńmilnym Samaritskim je nam ńańdzena njedzela powjedała, wo džakownym nam powjeda džěńńišča. Wěšće, tež džěńńišče scjenje nam ńmilneho Samaritskeho pokazje, Jesuša, dobreho lěkarja, kiž po kraju wołoko czahajzy w njesprózneje lubosći na ńwojim puczu psches Galilejski a Samaritski kraj džěpacž wuńadnych ńahoji. Ale bóle hacž na njeho, kiž tajku ńmilnosć czini, mamy džěńńa na tych hladacž, kotrymž ńo wona dostawa. ńajki je tu mjes nimi rozdzěl! Džewjeczo dawaju ńebi tu jim wopokasani dobrotu derje lubicž a ńabywaju dobrocžela; jedyn pak ńo ńažo wróći k Jesušej a ńo jemu džakuje. A tón je Samaritski. A tutón džakowny Samaritski woła džěńńa do kšesczianstwa, do wońadow, domow, wutrowow: Budžće džakowni!

ńšesczijenjo, budžće džakowni!

To naž dopomina

1. na pschibłuschnosć, kotraž ńo hušto ńabywa;
2. na žohnowanje, kotrež ńo mało ńpólnawa.

1. Džěpaczo wuńadni setkach teho ńnješa, jako wón blisko k jenemu městku pschindže. Džewjeczo s nich běchu Židzi, jedyn bě Samaritski. Ale łaha, ńo bě ńazpieny Samaritski ńo Židam pschisamknył a ńo běchu czile Židzi jeho mjes ńobu czěrpili? Ach, w ńhromadneje nusy padaja wšchě ńchlahi a ńaczahi, kotrež człowjeło hušto na dobrym dnju w ńwojej hordosći a twjerdosći mjes ńobu natwarja.

ńjesbože jich hromadu wjedže. Tak jowle wuńad. — Běda, fajla bě to žalostna khorosć! Woczi ńhubjowachu ńwoju ńwětłosć, wložny buch bėle kaž wołma, stawy pomaku wothniwachu. Wusamkneni s towarstwa człowjekow dyrbjachu wuńadni s boka městow a w puseczinach ńami mjes ńobu bydlicž a s klepotawkami ńwoje pschibłizowanje druhim ludžom ńjemicž. ńahojenje ńo porėdtko ńta, s wjětscha pschinjeke halke ńmjercž wumozenje. Ale tutym wuńadnym bliži ńo nětko prawy lěkar. Woni ńu hižom přjedy wo Jesušu ńlyscheli, woni wěrja, ńo móže wón jim pomhacž, a jako jeho nětk nasdala wuhladaja, wołaja se ńwojim dychawym hłobom: „Jesu, luby mištrje, ńmil ńo nad nami!“ S tym ńu woni nam prawy pucž pokasali w naschej nusy. Wy běhamy w tajkim czachu hušto jenož k džěrawym studnjam, kiž žaneje wody nimaja. Ně, wy khoru, bėdni, hubjeni, wy ńpróznj a wobczězeni, niz tak! posbėhće ńwojej woczi a hladacž, Jesuš, ńmilny lěkar, czaha hišće wołoko, džicze won se ńwojich ńrudnych komorow a ńylsownych kucžikow jemu napschecžimo a wołajcž kaž tamni: „Jesu, luby mištrje, ńmil ńo nad nami!“ — Tón ńnješ bě k pomhanju hotowy, a wón budžisce jich na mėsće s jěnym jenicžkim ńłowczkom mohł wustrowicž, ale ńo by jich wėru pruhował, džěsche wón k nim: „Džicze a pokazcž ńo mėschnitam!“ W ńakonju mjenujzy bėsche pschitasane, ńo dyrbjachu czi, kiž běchu wot wuńada wustrowjeni, ńo wot mėschnitow wobhladacž a ńebi wot nich wobšwědcicž dacž, ńo ńu wucžicženi a ńo ńmėdža ńo ńažo wróćicž do towarstwa człowjekow. A woni wěrjachu a czinjachu po jeho ńłowje, a ńta ńo, jako tam džěchu, buch woni wucžicženi.

Tež nad nami je tón Knjes džiwny swojeje kmilnosće czynik. Dopomni so jeno, tak je wón na twoje wołanje tebi twoju khoru mandželstu sašo dał, tebi twoje džěčo sđerzał we wulkej strachosći, tebi lubeju starscheju hišće woštajik hač na tutón džen, tebi kamemu sašo stanycz dał wot czežeje khorosće a sašo khlěb wobradzil, abo tebi i druheje wulkeje wufkosće wupomhał. Wsmi k temu hišće tamne wulke dobroty Bože, wo kotrychž tsi artikle nascheho kšescziansteho wěrumuśnacza rěcza, njedyrbisch dha potom wuśnacž: Sa to wščitko ja so jemu dźakowacz, jeho khwalicz, jemu klužicz a jeho pošluchacz winojty kym. To je sawěscze wěrnó.

Džewjeczó, jako widžachu, so so wustrowjeni, khwatachu domoj k swojemu powołanju, k žonje a džěčóm a sapomnichu dźakowanje. Tón Samaritski pał wróczy so a khwalesche Boha i wulkim hłóšom.

Komu so runamy my? „Dźakna kwětko — kčěje i rědka“, praji pschisłowo. Njedžakownosć tež hłuboko w cłowstej wutrobje. To widžisch na swojich džěčoch. Kał wjele prózy mašch i nimi, prjedy hač so nawucza, so so sa wšcho podžakuja, sčtož dostawaju. Wěscze, tu a tam leži jedyn i hnutej wutrobu na swojim wobliczu a pali Bohu wopor horzeho dźaka. „Hdžeha pał so czi džewjeczó?“ Kał někotry stawa rano a njedžakuje so Bohu sa jeho hnadne pschirycze; wón lěha so wječor a nje-džakuje so jemu sa wšcho dostate žohnowanje; wón kyda so k blidu a stawa wot blida bjes modlitwy; wón kwjeczi swój narodny džen; wón wobsamka stare lěto, ale wón so cžerjeny njeczuje, Bohu dźak a khwalbu spěwacz. Szu tajzy njedžakowni kšesczijenjo lěpschi dnžli pohanjo, wo kotryž swj. Pawoł pišche: „Woni wjedzichu, so Bóh je, a njejsu jeho cžesczili jako Boha ani so jemu dźakowali“ (Rómšk. 1, 21)? Njepłaczi tež jim tamna škóřba Boža na swój Israelski lud: „Ja kym džěczy woczahnył a powyškil, a wone so wote mnje wotpadnyłe. Woł snaje swojeho knjesa a wošol žlob swojeho knjesa, ale Israel njesnaje a mój lud njesrosny.“ (Jes. 1, 2. 3.) — O so bychmy wuknyli, so sašo dostojnišcho temu Knjesej dźakowacz! O so by praschenje nascheho Sbožnika: „Njesje so hewak žadyn namakał, kiž by so wróczył, so by Bohu cžescz dał, hač jenož tón zusońnik?“ naš kšesczianow tak sahanibilo, so bychmy stawali se swojeho hrošneho njedžaka a i hnutej wutrobu psched Bohom naschim Sbožnikom wuśnali:

• Kralo tej cžescze! my čzemy cze khwalicz

• S wutrobu, se rtom a we žiwjenju,

Džakny a khwalobny wopor czi palicz,

Riž by naš dobył wšchěch se swojej krowju (Kherl. 36, 3).

Haj, kšesczijenjo, budžće dźakowni! tak pschwoła nam dženka dźakowny Samaritski a dopomina naš i tym na pschisłuschnosć, kotraž so tak husto sabywa.

2. Tola niz jenož na to. Tež na žohnowanje, kotrež so malo wot naš spósnawa. — „Krařna wěz je, temu Knjesej so dźakowacz,“ to shoni tamny Samaritski k nohomaj Sbožnika. Pichetož tón Knjes jeho pošwali a prajesche: „Tebje je twoja wěra wustrowika.“ Ale kaha? njebē tež tamnych džewjeczoch jich wěra wustrowika? Wěscze, haj! wona bē jim k temu dopomhała, so bu kóždy wot nich sašo stromy na cžele. Ale wěra Samaritskeho bē wjetšcha hač wěra druhich. Wona cžerjesche jeho niz jenož k proschenju, ale tež k dźakowanju, a jeho dźakownosć wjedžische jeho k Jesušeju a swjasa jeho i twjerdym swjastom na teho, kiž je niz jenož lěkar khorého cžela, ale hišće

wjele bóle lěkar khorėje dusche a k tym, kotřiz kabi i pokutnej a wěrzajej wutrobu wucžisczenje wot duchowneho wuśada žadaja, praji: „Stani a dži, twoja wěra je cze wustrowika.“

Kšesczijenjo, budžće dźakowni! Ta ruka, kiž je waš i cželneje nusy wuwjedla, wam potom tež pucz pošasa k wěcznemu sbožu, jako pišane stoji: „Sčtož dźak woprue, tón cžesczi mje, a to je tón pucz, so ja jemu Bože sbože pošazu“ (Ps. 50, 23). Wěscze, Bóh nascheho kudeho dźaka potrebný njeje, wón ma legiony jandželow, kiž jeho khwala, ale nasche sbože wón pyta, hdž nam pschwołacz dawa: Budžće dźakowni! Džakowny cžlowjek móže pschezo wjazy dostacz. Wón džerzi tak rjez klucz w swojej ruzy, i kotrymž móže kabi durje k wšchitkim Božim bohastwam wotankacz.

Džakujmy so temu Knjesej kóždy cžas, tež hdž nam tak k wutrobje njeje, so by so nam dźakowacz čzyló. W naschich spěwatskich namaka so tón rjany khwalbny a džakny kherlusch: „Hdy bych ja i tamšynt jashkami.“ Łuziski duchowny Jan Menzar je jón w lěcze 1704 wudželał, hdž bēsche so jemu runje prjedy jeho kžěza wotpalila. Se srudneho wopalnišćeža je so tajki dźak k njebeškam sběhnył. Wěrzazy kšesczian wšchaf wē, so dnyrbja jemu wšchitke wězy k lěpschemu klužicz a móže so teho dla pschezo dźakowacz.

Haj, krařna wěz je, temu Knjesej so dźakowacz a khwalbu spěwacz twojemu mjenu, ty najwšchšchi! Samjen.

K. w P.

Wohidna je njedžakownosć.

(Luf. 17, 11—19.)

Šlós (216): Knjes, ja kym šeho hladał —

Do Jerusalema džěsche

Jesuf, Sbožnik pscheczelný;

Džekacz wuśadnych jich bēsche,

Kotrymž pschindže k pomozy;

Nasdala czi posastachu,

S hłóšom bēdnym k njemu džachu:

Pomhaj, Jesu, mištrje miň,

Smil so; bēdnosć jera je!

Bože snaja jeho džiwny,

Duž so pošni nadžije,

So so bliži wumozenje

S nim a pošne wustrowjenje.

Džicze, — pscheczelnje Knjes praji,

Pošazće so měšnitam!

Na pruhu jich wěru staji;

Pomoz čze wón škicicz kam. —

Hdyž po šlowje jeho džěchu,

Wucžisczeni hnydom bēchu!

Jedyn mjes nimi, hdž spóšna,

So je cžisty, wróczy so;

Džakowny to šawnje wuśna,

Khwali Boha Wjersšneho;

Do procha psched Knjesom pada,

S džakom horzym k njemu hlada.

Cžlowjek Samaritski bēsche,

Riž dźak Bohu woprue;

Dobroczelej i dobom čzysche

Eswoje siewicę wjekele;
Samjelczecę wón njesamóže,
So je wulke dostał sbože.

Niej' jich dżefacę wuczisczenych?
Sdzeha hu czi dzewjeczo?!
— Dżesche Jesuś; wumozhenych
Dżakownoscę jom' lubi ho;
Njedżakownoscę jeho frudzi;
Njedżak bjesbóžneho frudzi!

Stań a dži! cze wustrowiła
Sbóžna twoja wera je,
— Tak je miłosć wobfrwědčila
Jesuśowa pscheczelnje. —
Njech naś hnada k dżakej sbudzi;
Njedżak wohidny slych frudzi!

Hnada bohata je Boža,
Niž naś wšchudžom wobdawa;
Bołnosć wěczneho nam sboža
Wšchědnje i njeje wukhadža.
Duž, o Jesu, cžehn naś i hnadu,
Njedaj słabym nam pschicę k padu!

Sdyž bymy njedżakowni byli,
Chyž kłóscę hnadnje wodacę nam;
So czi woprowacę dżak chyli
Stajnje, Anježe, pomhaj ham!
Njech dżak wutrobu nam hrěje,
Dóž czi do wěcznosće kčěje! —

M. U.

Dżakownoscę pscheczimo Bohu.

Jako Luther ras na puczu do Lipska ho wjeso žita widžesche, so tak rjane, lubosne a polne na polach stejachu, ho wón modlesche a dżakowasche prajizy: „Ach, luby Anježe Božo, ty chjesch nam dobre lěto wobradzić, sawěrnje, niż dla nascheje pobožnosće, ale swojeho mjena dla! Spožcę, luby Anježe, so bychmy ho polěpschili a w twojim słowje rostli a pschibjerali; pschetož to njesi hewal ničžo hacž džiwy, so ty se semje, haj, i pěska, kotryž i rosmłětych kamjeschow wobsteji, stwielža a kłoby wupłodžesch. Luby Wótče, daj nam, swojim dżecžom, wšchědnny khlěb!“ —

U.

Pruhowanie.

Jedyn ratar stejese na směrkach sesady swojeho dwora, jako kuřod k njemu pschistupi a ho jeho woprascha: „Pruhujesch, kajke budže jutnje wjedro, a hacž kmejoj wažicę, jeczmięń hycę?“

„Ach, luby kuřodže“, tamny snapscheczimi, „ja mējach runje wjele khtnišche pruhowanie. Mi bu žalostny přefusch sczinjeny.“

„Schto ty prajisch! Rak dha to?“

„Ja mējach sacžucę, jako by moje žyle žiwjenje precž sdunjene, mój žyly žiwjeński cžak přobny, wšcho moje cžinjenje wopacžne a smylene, wšchitko bjesjaměrne a bjeswužitne bylo, jako njeby wot wšchěch mojich skutkow žadny jeniczi sawostal, haj, kaž by mje tež mój Sbóžnik wopuschczil a moje žyle žiwjenje kaž jebanstwo a shubjene bylo. Ja stejach na swoje stare dny w spocžatku; ja dyrbjach saho wot předka sapocžecę.“

„A mějese dha ty něchto, so mohl saho sapocžecę, hdyž běšche tola wšcho precž?“ ho druzi woprascha.

„Haj“, přeni dżesche, „žedženje wutroby a modlitwu k swojemu Wumóžniku!“

F.

Niž w njeprawym cžaku.

Jedyn wječor pschindže po sčaczu sprawny, ale widomnje wot tychnosće dusche cžwilowany muž k jenemu duchownemu. „Anjes duchowny“, wón wuwola, „ja bym Waś husczischo předowacę klyšchal a mam Waś sa sprawneho muža. Wotmolibče mi na jenu prascheń. Schto myšlicę wy wo wěcznym satamanstwie bjesbóžnych? Budže wono woprawdže wěcznje tracę?“

„Sawěsče, nad tym žaneho dwěla njeje“, snapscheczimi duchowny.

„Móžecę Wy mi swjatocžnje wobfrucžicę, so je to Wascha twjerda wera?“

„Žyle twjerdže a wěsče to wuprajam. Rak mohl tež hinač? Wucžba swjateho pišma a ta nascheje žrtwje stej w tym nastupanju jasnej dosč.“

S pohladom sadwělowanja, ale bjes wukladneho słowa, cžerjesche spodžiwny wopytač do cžmoweje nozy won, duchowneho i tym njepschijomnym sacžucžom sawostajiwšchi, so běšche tole słowo, kotrež bě rěczecę dyrbjal, „w njeprawym cžaku“ rěczane. Cžim wjetšche běšche jeho wjekele, jako něhdže tydžen posdžischo tónkamny muž saho k njemu pschindže. „Anjes duchowny“, wón dżesche, „ja bym pschischoł, so bych ho sam sa Wasche sprawne a swěrne słowo wóndano wječor dżakowal. Wono je mje psched nēcžim jatraschym wobarnowalo; hdyž na to pomyslu, mje nětko hróšba pscheděhuje. Ja běch tehdy w sadwělowanju. Moje hubjenstwo bě tak wulke, so běch tamny wječor wobsamtnyl, ruku na řebje složicę. Jeno jene mje hišcę wotdžeržowasche: bojosč psched tamnej městnosću, wo kotrež bym klyšchal, so tam cžeriv njewumrje a wohen njewuhašnje. Tola narěczach ho k tej wěrje, so to stónčnje žyle tak slě njeje, a pschedowsach řebi, najpriedy Waś wo tym klyšchecę. Ow, a budžisčecę Wy mi tehdy wěrnoscę samjelczeli, hdže bych potom nětko byl? Nětk ho nadžijam, so Wóh mi wobohemu k nowemu žiwjenju dopomha.“

Bože słowo je bjes poroka a cžini mudrych a sbóžnych, schtóż jo „w prawy cžak“ abo „w njeprawy cžak“ předuje; sbóžny, schtóż jo „w prawym cžaku“ abo, kaž ho husto sda, „w njeprawym cžaku“ klyšchi a k wutrobje bjerje.

F.

Bohowanie kschiža abo Boža pomoz w nusy.

Rjane powjedańczo i minjeneho lěstotta.

(Stónčenje.)

Nasajtra po switanju dżesche Marja do města, so by i knjesom fararjom porěczala, ke kotremuž mějese hižom wot dżecžazych dnjow najwjetšchu dowěru. Wón běšche mjes tym sestarił a jeho wlošy běchu ho jeschědžiwile. Wona pokasa jemu kchiž, powjedasche žyly podawč a wospjetowasche jemu na kónzu słowa, kotrež běšche jej wón psched telko lětami prajil.

Wjekele hnuty prajese wón: „To je pěknje, so tamne słowa sabyla nješy. Nětko widžisch, so bym prawje měl. Haj, Wóh je swěrny pomoznik w nusy: ničtó jeho podarmo njeprosy; schtóż ho jemu dowěrja, teho wón njewopuschczi. Wot twojich dżecžazych dnjow hacž dotal je ho wón kaž swěrny nan sa tebe starał a tebi pomhal. Wostań tež dale wobstajnje křuta we wěrje do njeho a jeho lubowaneho Esyna; dopjelń pschezo jeho swjatu wolu, dowěrjej ho we wšchitkich cžerpjenjach na njeho. Eswojej dżesczi wocžehń w tutej wosbóžnowazej wěrje a Wóh budže tež i twojimaj

džěščomaj, wón wumože waš se wschitkeje nudy a wosnje waš něhdy do swojeje sbožnosće.“

Marja mějesche hišcže jenu starosć na wutrobje a teje dla běšče i knjesom fararjom porěčezč chyzla. Směm dha ja tutón wošebny křizik ja swój wobkhowacž? a njewobkhowacž? ja herbom njeboheje knjenje Grabowskeje, hdyž žebí jón šhowam a k swojemu wužitkej naložu? Tonle křizik pschetrjechi wschitke wošebne wězy, kotrež je wona po žebí sawostajila!“

Knjes farar prajesche: „Křizik je twój. Njeboha knjeni knadž njeje žama wjedžala, kajka wošebnosć je w tutym se starych čařow herbowanym drjewjanym křiziku šahowana. Majsterje je wón wot jeneho wuja, kotryž mějesche wyřoku zyrkwinsku službu. Wěščze běšče to jeje wola, tebi najwošebnišči křuch swojich debjenstwow wotkafacž. S lubosće k pokojei a i małym spokoju na žebí ty po šdaczú najknadnišči wěz wubrala. Ale Bóh je twoje wuřwolenje žohnowal a po jeho džiwnyh wjedženju ž ty tola najwošebnišči křuch i jeje sawostajeństwa dostala. S křizikom je tebi Bóh potajny poklad dal. Dejmanty žu wulke, a křizik móže dwaj abo tři tyřaz toleri winojty byč.“

Pschedaj křizik a i wuwikowanymi pjenjesami wotpomhaj swojej nudy; šchtož wysche wostanje, polož na bok ja pschitke čařy. Wuřiwaj swoje sbože i wjeřeloscžu poměrnoscžu a džafowoscžu napschecžo Bohu. Drjewjany křizik pak šhowaj džěščom a wnuřam jako wopominětku na njebohu knjeni Grabowsku a na wulku dobrotu, kotruž je tebi Bóh wopokafal.“

Šchědžiwny knjes položil dejmantowy křizik šašo do drjewjaneho a šařunyschi jón prajesche: Šchto by na tutym hubjenym drjewje widžal, kajke wošebnosće ma w žebí! Šaj, kaž i tutym křizikom, tak ma žo tež i kóždym čerpnjenjom, kotrež my křěščěženjo jara rjenje „křizik“ mjenujemy. S wonka runa žo wono tutemu hubjenemu drjewje, ale nutřka ma drohi poklad, kotryž je wjazy winojty, dnyžli škoto a drohe kamusčki. Spominaj na to we kóždym čerpnjenju a njedžerž to ja nješbože, ale ja šbože a žohnowanje, hdyž tebe Bóh i čerpnjenimi domapřta. Čař pschidže, hdyž žo hubjeny swjećny žwlecže a najčyšćišči dobytk žo pokafa, wošebnišči dnyžli škoto a drohe kamusčki. A bynje žo to kóždy křoč tudy njeřtało, dha tola něhdy tam nashoniš, šo běšče kóžde čerpnjenje potajna, njewuprajnje wulka dobrotu Boža, kotrež plody budžemy hišcže wuřiwacž, hdyž budže semja šnicžena a wschitka jeje křafnosć, wschitke jeje škoto a drohotnosće do procha a popjeřa pschewobrocžene.“

Češčěšćowny knjes farar šnajesche w měsće šlótņika, kotryž běšče jeho pschecžel a šprawnny muž. Po teho wón pšpřla i proštwu, šo chyzl na někotre wofomifnjenja na šaru pschidž. Šlótņik pschidž a wobhladašchi křizik, prajesche, šo ša njón tři tyřazy toleri da. Tyřaz toleť wuplacži wón na měsće a šbytkne chyzliche po křuchach šaplacžicž.

Marja běšče jara šwjeřelena a njetajesche swoju wěz pschednikim a powjesč wo tym žo bórny po měsće rošnjeře. Tak šhonichu to tež pschiwušni herbjo njeboheje knjenje Grabowskeje. Čži žo hnydom šhromadžichu a škladowachu radu a wobsamknychu, šo Marju wobskorža a namafany poklad wot njeje žadaja, prajizy: „To tola móžno njeje, tajkej proščeržy kaž Marji dejmantowy křizik k wopominěčžu sawostajicž. Něščto wrótņišče žo tola myřlicž njeřodži.“

Tu šastupi tamny šary wysch, kotryž běšče tež pschi džělenju herbštwu ša Marju rěčal, a prajesche žo, šchto dha maja? Šdyž běchu jemu wěz wupowjedali, rjekny wón i křutym šlowom: „Wostancže se swojej škoržbu doma a budžče wjeřeli, hdyž ničto wo tutej wězy dale njerěči. A njeje-li wam wařcha rošhorjenoscž wschitkón rořom wřala, šo mohli rořomne šlowo žlyšcēcž, dha po-řluchajcže, šchto čžu wam prajicž. Šdy budžišče wam pschi

džělenju herbštwu šnate bylo, kajki poklad je w njenahladnym drjewjanym křiziku šahowany, a Marja běšče žebí tutón drohi dejmantowy křizik wuřwolila: wy pjenjes-lacžni ludžo dnyřbješcže to dla šlowow wotkafanja placžicž dacž a njemóžješcže i prawom žane šlowocžo napschecžo temu prajicž. Teho dla špokoicže žo. A na waš je prawje, šo nješcže tutón drohi poklad dostali. Wařcha njepobožnosć, wařche nješcženje njeboheje knjenje Grabowskeje a wařcha twjerdocž napschecžo řhudej řhrocže je wina na tym. Wy řcže Marijne „drjewjane“ wubracže, kaž je mjenowaschče, wu-řměřeli. Nětko řcže pokřostani a řměchi řu napschecžo wam. Teho dla wostajcže škoržbu, šo žo nješcže hišcže bóle do rěčow a do řměchow řtajili.“

Šačž runje běchu jara rořmjerřani, dnyřbjachu jemu prawje byčž dacž a wostajichu škoržbu.

Prjedy hacž žo Marja je swojimi pjenjesami domoj wrěči, džěšče wona do šlowneje zyrkwije, hdyž běšče psched dwazycži řetami Bóh jeje džěščaze proštwy špodžiwne wuřlyřchal. Hišcže junu džafowasche žo wona swojemu lubemu Bohu, kotryž swojich ženje njewopušcži, křizž žo jemu dowěřeja a jeho pořluchaja.

Wřelake i bliska a i daloka.

— Džen Michala, 29. septembra, řměje žo řwjedžen ša miřionštwu mješ pohanami w řalezach. Šserbške řwjedžeňřke řemřchenje řapocžnje žo w 1/2 hodž. a budže předomacž knjes farar Běřnik i řlufřcha; němřke řemřchenje řapocžnje žo w 1/4 hodž. a budže řwjedžeňřki předar knjes farar Mann i řumwalda. Wřchitžy pschecželjo řwjateho řkutka miřionštwu žo najwutrobniřcho na řwjedžen pscheprořchujja. Čař i Budyščina wotjedže w 1/2 12 hodž. pschipořdnju a wječor w 7 hodž. šašo wot řalez do Bu- dyřčina.

— Šaňženu njedželu wotměwasche žo 3. řetajče řerbřke řemřchenje w Drazdžanach. Špowjednu wučžbu mějesche wodžer řerbřkich řemřchenjom knjes farar řycžer řakub a předomanje knjes farar Miřela i řaleschež. A Božemu blidu pschistupi 151 Šserbow, 56 mužřkich a 95 žoňřkich.

— A dopominěčžu na awřtriřkich wojařow, křizž řu pschi nadběhanju Bulež 14. oktobra 1758 swoje žiwjenje wostajili, žo na pohrjebniřcžu w Buležach, wofolo kotrehož je žo řwawne wojowanje mělo, pomnik pořwjećzi.

— Wuřwolenje wólbnych mužow ša řakři řejm w Šakřkej je řřoncžene. W 8. řrajnym wokrjěžu řu řami konservativni wólbni mužoj wuřwoleni. Duž je i nowa wuřwolenje dotalneho dořho- řetneho řapóřłanza řnjesa Kotle-Řhróřčanskeho wěřte. Wuřwolenje řměje žo 2. oktobra w řamjeňžu.

— Šronpřnyžěřna Žázilija řwjecžesche 20. septembra přeni křoč žwój narodny džěň jako řronpřnyžěřna němřkeho řhěžorřtwu.

Daliřche dobrowólne darj ša wbohe armeniške řhrotj.

Ř. Ř. i Ř. 3 řr. — řp.

Ř. Ř. i Ž. 5 " — "

Šromadže: 8 řr. — řp.

W mjenje wbohich řhrotow wutrobny džal.

Gólcž, redaktor.

Řorjedjenje: W řchucžžy na řtr. 152 čžitaj 1. šlowo po- řledneho řncžka: Šdyž.

„Řombaj Bóh“ njeje jenož pola řnjefow duchownych, ale tež we wschěch psche- dawarňjach „Šserb. Řowin“ na wřach a w Budyščinje dostacž.